

Tussen kamelen naar Peking

DOOR HARRY DE JONG

NIEUWE NIEDORP/WINKEL - Koninnedag 2008. Mark van Essen - fietser op weg naar Peking - mag na zes dagen zandhappen in de woestijn van Turkmenistan een tekstje schrijven in het gastenboek van het 'restaurant' bij Kow-Ata. Zijn oog valt op een oude krabbel: „Ook van Hollandse fietsers. Gedateerd op 30 april 2007. Landgenoten die precies een jaar eerder eveneens door dezelfde woestijn fietsten. Dat verwacht je toch niet!”

Bijna drie maanden onderweg en Peking is nog altijd ver weg. Nog zo'n zeventienduizend kilometer fietsen is het naar de olympische stad. Mark van Essen is het nog lang niet zat. „Ik baal alleen dat m'n kilometerteller het heeft be-geven. Nu kan ik de afstanden niet meer exact bijhouden.”

Gelukkig heeft-ie straks de foto's nog. En de onuitwisbare indrukken die hij tijdens zijn tocht naar zuidoost-Azië opdoet. Met het gezelschap van BalticCycle is de Niedorper inmiddels aanbeland op de Zijderoute, de oude handelsroute naar China. „We hadden een overtocht van twaalf uur over de Kaspische Zee van Azerbeidzjan naar Turkmenistan. Bij aankomst was het vervolgens acht uur wachten voordat we aan land mochten. Uiteindelijk mochten we slapen in een stukje niemandsland in het douanegebouw. Elk uur werd je wakker geschopt, moest je bij het ene loket een stempel halen, bij het volgende een bedrag betalen enzovoort. Het kostte nog eens zo'n zeven uur om Turkmenistan binnen te komen.”

Verdwalen is er in dit land niet

Overstekende dromedarissen en kamelen zie je in de Turkmeense woestijn gelukkig van verre aankomen.

FOTO MARK VAN ESSEN

bij. Het is één lange, rechte weg door de woestijn die het gezelschap volgt. „Al zat er ook een stuk tussen waar het opvallend groen was. Komt door het Garagum-kanaal waardoor water wordt aangevoerd. Sommige stukken waren net het polderlandschap van de Noordkop. Heb je dus vijftienduizend kilometer gefietst om in een zelfde soort streek uit te komen...”

Alleen al de aanblik van de Turkmeense hoofdstad Ashgabat maakt de vele fietstilometers de moeite meer dan waard. „Het is een futuristisch, van marmer

opgetrokken stad. Werkelijk schitterend om te zien; heel indrukwekkend.”

Na Ashgabat wachtte wederom de woestijn. „Afgelopen week was het 48 graden Celsius in de schaduw. Niet te harden. Zodoende stappen we nu vroeg op de fiets, houden we vanaf één uur 's middags een flinke siësta en fietsen we eind van de middag nog een stuk.”

Van Essen en zijn lotgenoten zijn inmiddels aanbeland in Uzbekistan, waar de eerste echte zijderoutestad Bukhara is aange- daan. „Een sprookjesstad. Als al-

le steden langs de zijderoute zo fraai zijn, staat ons nog veel moois te wachten.” Toch had de Niedorper er ook een mindere ervaring. „M'n vriendin Ilse wordt op 17 mei dertig. Ik zou vast een cadeau opsturen, want tot die tijd fiets ik alleen maar weer door de woestijn waar je enkel kamelen treft. Kwam ik om twee voor vijf bij het postkantoor, dat om vijf uur de deuren sluit. Ik was nummer twee in de rij maar de dame achter de balie wilde me niet meer helpen. Vijf uur is vijf uur en geen tel later! Dus Ilse zal nog even moeten wachten.”